

[Socialministeren.]

Finanslovdebatten talte det ærede Medlem om ganske det samme Forhold, idet han var inde paa, om Fordelingsreglerne nu ogsaa var fastsat saaledes, at de kom til at virke paa den rigtige Maade. Det ærede Medlem spurgte, om Ministeriet troede, at det System, der her var blevet fulgt, nu ogsaa vilde lægge Byrderne dør, hvor Bæreevnen er.

Jeg har allerede paavist, at i alt Fald Princippet for Fordelingen ikke har svigtet. Spørgsmaalet om, hvorvidt Byrderne nu, da de er steget, kommer til at ligge dør, hvor Bæreevnen er, paa samme Maade som hvis de Beløb, der var forudberegnet, havde vist sig at kunne holde, skal jeg ikke nu komme ind paa. Det ærede Medlem er jo Medlem af det Udvalg, der af Socialministeriet er nedsat angaaende Socialreformen, og ved derfor, at Problemet har været drøftet i dette Udvalg. Han ved ogsaa, at Udvalget har opgivet Arbejdet derpaa, efter at Indenrigsministeriet har meddelt Udvalget Hovedtrækkene af det Skattelovsforlag, som Indenrigsministeriet agter at forelægge Rigsdagen, og som indeholder Muligheder for en Skatteudligning mellem Kommunerne Landet over, hvorved i alt Fald en Del af de Problemer, der ligger i Refusionsordningen, formentlig vil kunne løses. Udvalget har været enig om, at hermed var Forudsætningerne for, at Udvalget for Tiden med noget Udbytte kunde drøfte en Ændring i Refusionsordningen, bortfaldet, og har derfor udsat den videre Drøftelse, indtil man saa Resultaterne af denne Lovgivning paa Skatteomraadet.

Herefter vil det ærede Medlem ikke finde det underligt, at jeg ikke kommer nærmere ind paa min Stilling til den endelige Ordning, idet ogsaa jeg er meget nysgerrig efter at se, hvad Rigsdagen vil gøre ved Indenrigsministerens Skatteforlag, og vil afvente denne Lovgivnings eventuelle Gennemførelse, før jeg tager endeligt Standpunkt til, om der skal ske nogen Ændring i den Del af Refusionsordningen, som muligt til den Tid bliver til Rest.

Saa spørger det ærede Medlem, hvad Socialministeriet har tænkt at foretage sig, indtil Skattelovgivningen er blevet ændret, saaledes som Forudsætningen er, og Kommunerne derigennem kan faa nogen Lettelse. Her kan jeg for mit Vedkommende henvise det ærede Medlem til at medvirke til Gennemførelse af de Lovforslag, jeg har tilladt mig at fremsætte for dette høje Ting. Hvis

disse Lovforslag gennemføres, skabes der paa den ene Side Muligheder for en større Beskæftigelse og paa den anden Side forøget Adgang til Understøttelse for dem, til hvem det ikke er muligt at skaffe Beskæftigelse, og da der i det sidste Forslag ikke indeholdes Udgifter for Kommunerne, vil der herigennem kunne skaffes Kommunerne en velkommen Lettelse i deres Udgifter.

Dernæst omtalte det ærede Medlem, at et ikke ringe Antal Kommunalmedmænd efterhaanden taber Lysten til at beskæftige sig med de sociale Opgaver, som det jo er Kommunalbestyrelsernes og navnlig de sociale Udvalgs Opgave at beskæftige sig med, idet han begrundede det med, at man ude omkring i Sognene mente, at de Afgørelser, der blev truffet i alle de enkelte Sager, der er Tale om, var de rigtige Afgørelser, og at man derfor var meget ked af det, naar man fik sine Afgørelser underkendt af de højere Myndigheder.

Herom skal jeg sige, at jeg vel erkender det rigtige i, at de, der kender Personerne, har Muligheder for at træffe den rigtigste Afgørelse med Hensyn til, hvorvidt der skal ydes en større eller mindre Understøttelse. Men paa den anden Side vil jeg dog ogsaa tro, at det ærede Medlem giver mig Ret i, at der kan være Undtagelser, at der kan være nogle, som maaske af personlige Grunde eller maaske fordi de ikke har det helt rigtige Syn paa den Lovgivning, der her er Tale om, træffer Afgørelser, som ikke er rigtige, eller som i alt Fald ikke falder paa Linie med de Afgørelser, der træffes af andre sociale Udvalg Landet over.

Derfor er der i denne Lovgivning givet den enkelte Borger Adgang til at kunne fremsætte sine Klager for højere Myndigheder, og her maa det ikke glemmes, at naar de højere Myndigheder efter Loven har denne Opgave, saa har Myndighederne ogsaa Pligt til at se bort fra, om det er mere eller mindre behageligt for den enkelte Socialudvalgsformand, eller hvem der nu er Tale om, og se paa, om Afgørelsen er rigtig i Lovens Forstand eller ikke. De højere Myndigheder maa naturligvis træffe deres Afgørelser ud fra det Standpunkt, at Loven skal holdes, og at de underordnede Myndigheder, der ikke har gjort det, maa finde sig i at faa deres Afgørelser underkendt.

Dernæst spurgte det ærede Medlem, om Socialministeriet har undersøgt, om Administrationen af Kommnehjælpen er foregaaet i nøje Overensstemmelse med Loven, særlig med Henblik paa Erstatningspligten, der i Henhold til Lovens § 301 er knyttet